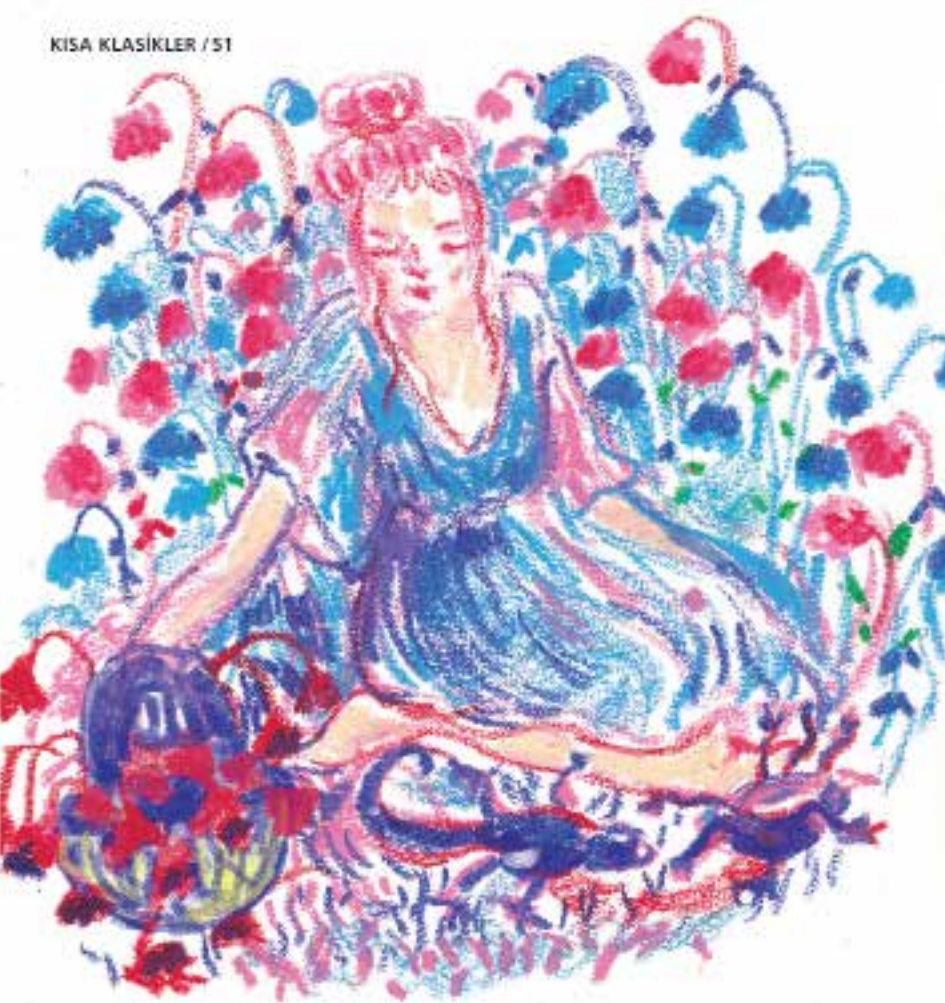

KISA KLASİKLER / 51

NATHANIEL
HAWTHORNE
**Rappaccini'nin
Kızı**

ÇEVİRİ: ZEYNEP AVCI

♥ can
klasik

NATHANIEL HAWTHORNE
RAPPACCINI'NİN
KIZI

Can Klasik

Rappaccini'nin Kızı, Nathaniel Hawthorne

İngilizce aslından çeviren: Zeynep Avcı

Rappaccini's Daughter

İlk basım: *The United States Magazine and Democratic Review*, 1844

Bu çeviriye kaynak alınan basım: Hesperus Classics, 2003

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

2. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Cansu Varol İzmirli

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak illüstrasyonu: Aylin Soley İşeri

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-5598-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

NATHANIEL HAWTHORNE
RAPPACCINI'NİN
KIZI

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Zeynep Avcı

NATHANIEL HAWTHORNE, 1804'te cadı mahkemeleriyle ünlü Salem, Massachusetts'te, Hathorne soyadıyla doğdu. Dört yaşındayken, gemi kaptanı olan babası bir seyahat sırasında hayatını kaybetti. Cadı mahkemelerindeki acımasız tutumlarıyla bilinen akrabaları ve özellikle yargıç John Hathorne'la birlikte anılmamak için soyadını Hawthorne olarak değiştirdi. Üniversite yıllarında geleceğin başkanı Franklin Pierce'la ile arkadaş oldu ve seçimlerdeki adaylığı sırasında arkadaşı için bir kampanya biyografisi yazdı. Biyografi büyük beğeni topladı ve diplomatik görevlerin önünü açtı. Takip eden birkaç yıl İngiltere'deki Amerikan konsolosluğunda çalıştı. Bir yandan *Kızıl Damga* ve *The Seven of Gables* (Yedi Çatılı Ev) ile Amerika'nın en büyük yazarlarından biri ve karanlık romantizmin temsilcisi olarak anılıyordu. Temalarını çoğunlukla püriten aile geçmişinden ve dönemin New England'ından esinlenerek şekillendirdi. 1850'de Herman Melville'le tanıştı ve Melville o yıllarda üzerinde çalıştığı *Moby Dick*'i Hawthorne'a ithaf etti. 1864'te yakın dostu Franklin Pierce'la çıktığı bir gezide, uykusunda öldü.

ZEYNEP AVCI, 1947'de doğdu. ODTÜ'de İdari Bilimler ve İÜ'de Sosyoloji okudu. 1966-1975 yılları arasında *Cumhuriyet*, *Yeni İstanbul*, *Hürriyet*, *Kelebek*, *Milliyet* gazetelerinde, Sipa Press ajansında çeşitli görevler üstlendi. *Kötü Bir Yaratık* (1983), *Ahşap Köşkün Hanımefendisi* (1986), *Aşk Meleğinin İşleri* (1998) adlı öykü kitapları, *Bir Kadının Güncesinden Sayfalar* (1989) adlı bir deneme kitabı bulunan Avcı'nın *Abelard ve Heloise* adlı oyun çevirisi Avni Dilligil En İyi Çeviri Ödülü'ne değer görüldü.

Önsöz

Nathaniel Hawthorne'un *Rappaccini'nin Kızı* adlı uzun öyküsünü nereden bildiğimi, bu öyküyü ilk kez ne zaman okuduğumu anımsamıyorum ama İngilizce aslından yeniden okuduğumda onunla tanıştığım sırada kapıldığım duyguları çok iyi anımsadım. Tanıdık tanımadık birçok dünyanın kapısını bir anda açıveriyordu. Bir dramın, dramatik anlatılmadığında nasıl algılanacağını en güzel örneklerinden biriydi. Kadın-erkek, iyi-kötü, sevgi-nefret ve daha ne kadar çelişkili kavram varsa tümünü de aynı başarıyla içerebilir, yine de çelişki yaratmazdı insanda. Ben bu izlenimi çok iyi anımsamıştım.

Hawthorne 19. yüzyıl başlarında, cadılarıyla meşhur Salem kasabasında doğmuş. Yalnızca altmış yıl yaşamış, Amerikan edebiyatındaki yeri tartışılmaz bir yazar. Özellikle *Kızıl Damga* adlı romanıyla edinmiş bu yeri. Amerikan edebiyatının ilk psikolojik romanı olarak nitelendirilen *Kızıl Damga*'nın yanı sıra günümüzün bilimkurgu meraklılarının bu yazarı kolayca "üstat" ilan etmelerine yol açan fantastik bir yaklaşımı var. Hawthorne'nun yaşamını ve yapıtlarını kısacık bir önsöze sığdırma olanağı yok. Ben yazarın kendi adıyla ve *Rappaccini'nin Kızı* adlı öyküsüyle ilgili birkaç şeye değinebileceğim ancak.

Rappaccini'nin Kızı öyküsü *Mosses from an Old Manse*¹

1. *Eski Papaz Evinden Yosunlar* başlıklı öykü derlemesi, Hawthorne ve eşinin bir dönem yaşadığı The Old Manse adıyla anılan eve atıfta bulunur. 1770'te Rahip William Emerson için inşa edilen Massachusetts'teki papaz evinde, Hawthorne çiftinden önce Ralph Waldo Emerson yaşamıştır.

kitabında yer almış. Öykünün doğum tarihi kitabın çıkışından daha öncelere rastlıyor. *Rappaccini'nin Kızı* okur huzuruna ilk kez *United States Magazine and Democratic Review* adlı derginin 1844 yılı Aralık sayısında çıkmış.

Hem dergide yayımlandığında hem de kitabın içindeki haliyle öykünün başında “Aubépine’in Yazılarından” diye başlayan, sunuşa benzer bir bölüm var. Öyküyle doğrudan bir bağlantısı yokmuş gibi görünen bu bölümü Türkçeye çevirmedim. Ama ne olduğunu da pek merak etmişim. Bu bölümde Hawthorne M. de l’Aubépine diye bir yazar tanıtıyor ve bu yazarın bir öyküsünü İngilizceye çevirerek okurlarına sunduğu müjdesini veriyor. Söz konusu yazarın İngilizcede pek tanınmadığını söyleyerek başlıyor işe. Anlattığına göre bu yazar yalnız İngilizcede değil Fransızcada, yani kendi çevresinde de pek makbul bir yazar değilmiş. Edebiyat çevreleri onu pek tutmuyormuş. Hawthorne, M. de l’Aubépine’in yazınsal tanıtımını da yapıyor, yazdıklarının niteliğini biraz anlatıyor. İki uzun paragraftan oluşan bu sunuşun ikinci paragrafında M. de l’Aubépine’in yapıtlarından söz ediyor ve o yapıtların özgün dillerindeki (Fransızca) adlarını da sayıyor. Ardından da sıra *La Revue Anti-Aristocratique* adlı dergide yayımlandığını söylediği öyküye geliyor. Hawthorne’un sunuş yazısından anlaşıldığına göre öykünün özgün adı “*Béatrice; ou la Belle Empoisonneuse*”müş ve Fransızca orijinalinden İngilizceye aktarılacak Amerikalı okurlarına M. de l’Aubépine’in tanıtılması amaçlanmış... Bu sunuştan sonra araya birkaç yıldız koymuş Hawthorne ve *Rappaccini'nin Kızı* öyküsüne başlamış.

Tuhaf bir durum, değil mi? Akıl karıştırıcı, merak uyandırıcı, yabancılaştırıcı.

Tahmin edeceğiniz gibi M. de l’Aubépine diye bir Fransız yazar yok. Ama başka bir şey var: *Aubépine* sözcüğünün İngilizcedeki karşılığı *Hawthorn*. Fransızca “Aubépine” sözcüğü İngilizce “Hawthorn”la aynı anlama geliyor: “Aliç”, “mayıs çiçeği”, “akdiken”, “yaban diken.” Hawthorne’un yakın dostlarından Horatio Bridge’in aktardığına göre, yazarın *American Note-Books* adıyla yayımlanan defterlerinde de anlattığı gibi, l’Aubépine adının bir öyküsü de var: Bridge’in bekârlık yıllarında yaşadığı eve garip bir Fransız misafir gelmiş. Bu misafir o evde tanıştığı herkese Fransızca bir ad takmış. Genç Nathaniel Hawthorne’un

adı da, tahmin edeceğiniz gibi, M. de l'Aubépine olmuş. O tarihten sonra Hawthorne bazı yazılarını bu takma adla imzalamış.

Böylece *Rappaccini'nin Kızı* öyküsünün sunuşunda yazarın kimden söz ettiğini anlıyoruz. Hawthorne, öyküsünün yazarı olarak belirttiği M. de l'Aubépine'i tanıtırken, "alegoriyi sık sık kullanan bir yazar" olduğunu söylüyor. Bu tanımlama Hawthorne için pek sık yapılmış. Yaşamı boyunca kimşelerin onu beğenmediğini zannettiği de bilinen bir şey. Sözün özü, Hawthorne *Rappaccini'nin Kızı* öyküsünün başında yaptığı sunuşla bir nevi kendini ifşa etmiş, eleştirmiş ve alegori içinde alegori yapmış. Tahmin edileceği gibi bu sunuşta M. de l'Aubépine'in eserleri olarak sıralanan Fransızca isimler de Nathaniel Hawthorne'un kimi yapıtlarının Fransızca adları.

Nathaniel Hawthorne'un kendi adıyla ilgili ilginç bir geçmişi var. Dünyaya geldiğinde ailesi ona Nathaniel Hawthorne adını vermiş. Ama o yirmi altı yaşındayken bu adı hafifçe değiştirmiş ve içine bir "w" harfi ekleyerek Hawthorne yapmış. Bu kökten değişikliği yapmadan önce adıyla oynayıp durmuş. Gençliğinde kimi yazılarını ve mektuplarını Hath kimiilerini Oberon,¹ bazılarını Hawthorne diye imzalamış. Yine gümrükçü dostu Horatio Bridge'in anılarında aktarıldığına göre, 1820'li yıllarda Bowdoin College'daki arkadaşları ona Peri Oberon adını takmışlar. Son derece yakışıklı olması değilmiş bu adın nedeni; Oberon takma adını kullandığı ve doğaçlama olarak "perili" öyküler anlattığı içinmiş.

Bu gizemli şeylere meraklı yazarın biraz sonra okuyacağınız öyküsü dünya çapında yankılar uyandırmış, iki kez filme alınmış, birçok dile çevrilmiş, birçok kez opera olarak sahnelenmiş. *Rappaccini'nin Kızı* kimi eleştirmenlerce tam bir Hristiyanlık alegorisi olarak nitelendirilirken, bazıları da anlatılanları kadın-erkek ilişkilerinin özeti olarak yorumlamış. Bence *Rappaccini'nin Kızı*'nın başına gelen en güzel şeylerden biri ünlü Meksikalı ozan Octavio Paz'ın öyküyü dramatize edip tek perdelik bir oyun haline getirmiş olması. Birkaç dile de

1. Ortaçağ ve Rönesans edebiyatında perilerin kralı. Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* eserindeki karakterle ün kazanmıştı. (Ç.N.)

evrilen bu oyunu yine Meksikalı besteci Daniel Catan opera olarak bestelemiş ve bu opera yalnızca Latin Amerika’da değil ABD’nin birçok kentinde sahnelenmiş.

Öyküyü çevirirken Hawthorne’un diline ve anlatım biçimine sadık kalmaya çaba harcadım. Yine de İngilizcenin ve Türkçenin kendilerine özgü, farklı yapılara sahip olmaları nedeniyle yazarın kendi dilinde kurabildiği uzun cümlelerin bazıları, anlatılanı Türkçede daha anlaşılır kılmak amacıyla, bölündüler.

Zeynep Avcı

RAPPACCINI'NİN KIZI

Çok zaman önceydi. Giovanni Guasconti adında genç bir adam üniversite eğitimi almak için İtalya'nın güneyinden kalkıp Padova'ya gelmişti. Cebinde birkaç altın dukadan başka parası olmayan Giovanni eski Padova soylularının saraylarına hiç benzemese de girişinde artık izine bile rastlanmayan bir ailenin armaları nakşedilmiş eski bir malikânenin yüksek tavanlı, görkemli odalarından birine yerleşti. Ülkesinin şiiirselliğine hiç de yabancı olmayan genç adam o ailenin bireylerinden, hatta belki de o malikânenin sakinlerinden birinin adının Dante'nin "Cehennem"inde tasvir edilmiş ebedî acıların kurbanları arasında geçtiğini anımsayıvermişti. Bu anılar ve çağrışımlar ilk kez gurbete çıkmış genç bir adamın kırılğan yüreğindeki duygularla birleşince o perişan haldeki, üstelik pek de kötü döşenmiş odaya göz gezdiren Giovanni'nin derinden iç çekmesine sebep oluverdi.

Genç adamın göz alıcı yakışıklılığına kapılalı beri odanın yaşanacak bir yer olduğunu ona anlatmak için çırpınıp duran yaşlı kadın Lisabetta, "Aman Tanrım!" diye bastı çılgılığı. "Genç bir adamın yüreğinden nasıl da çıktı bu inilti! Bu eski ev size pek mi kasvetli geldi? Öyleyse Tanrı aşkına pencereden başınızı uzatınız. O za-

man bırakıp geldiğiniz Napoli güneşi kadar parlak bir güneşle karşılaşabilirsiniz.”

Guasconti hiç düşünmeden yaşlı kadının dediğini yaptı ama Padova güneşinin Güney İtalya’daki kadar nelseli parladığı konusunda onunla aynı fikirde olamazdı. Yine de o güneş pencerenin altındaki bahçeyi cömertçe aydınlatıyor ve aşırı bir özenle bakıldıkları hemen anlaşılan çeşitli bitkilerin üstüne besleyici ışıklarını gönderiyordu.

“Bahçe de bu eve mi ait?” diye sordu Giovanni.

“Tanrı korusun, sinyor!” dedi yaşlı Lisabetta, “Orada büyüyüp duran bitkilerin yerinde sebze olsaydı, neyse...” diye ekledi. “Sorunuzun cevabı hayır, efendim. O bahçe Sinyor Giacomo Rappaccini, yani ünlü doktor tarafından bizzat elle ekilip biçilir. Eminim, doktorumuzun ünü Napoli’ye kadar da ulaşmıştır. Bu bitkilerin özlerinden büyü gibi güçlü şeyler ürettiği söylenir. Sık sık göreceksiniz onu iş başındayken ve belki, şansınız yaver giderse, bahçede sinyorayı yani kızını da o tuhaf çiçekleri toplarken görebilirsiniz.”

Odanın durumuyla ilgili olarak elinden geleni yapmış olan yaşlı kadın yakışıklı yabancıyı kutsal ermişlerine emanet ettikten sonra izin isteyip ayrıldı.

Giovanni ise henüz kendine pencerenin altında uzanan bahçeye bakmaktan daha iyi bir uğraş bulamamıştı. Görünüşe göre İtalya’da, hatta dünyada ilk kez Padova’da ortaya çıkmış botanik bahçelerinden biriydi bu. Öte yandan, tam ortasında ince bir işçiliğin eseri olduğu ilk bakışta anlaşılan ama perişan kalıntılarından süslerinin neye benzediği pek de seçilemeyen mermer bir çeşme bulunduğu bakılırsa, bir zamanlar zengin bir ailenin zevklerine hizmet etmiş de olabilirdi. Çeşmenin suyu hâlâ, kim bilir ne zamandır yaptığı gibi keyifle akıyor, güneş ışınlarının altında parlayıp duruyordu. Şı-

rılıtı genç adamın penceresine kadar yükseliyor, insan o sırılıtyı dinleyince çeşmenin, bir yüzyıl onu mermerle kuşatır, ötekiyse ölüme mahkûm süslerini toprağa dökerken, çevresinde süregelen değişikliklere aldırmadan bildik şarkısını durmaksızın söyleyen ölümsüz bir ruhu olduğu duygusuna kapılıyordu. Suyun içine döküldüğü havuzcuğun her tarafında, iri yapraklarının ve yer yer açmış görkemli çiçeklerinin nemli bir ortama ihtiyacı olduğu anlaşılan değişik bitkiler yetişmişti. Özellikle havuzun göbeğindeki mermer saksıya yerleşip pıtrak gibi mor çiçekler açmış bir ağaççık vardı ki, her çiçeği bir mücevherin şaasını, göz kamaştırıcı parılığını yansıtıyor, hepsi bir araya gelince öylesine ışık saçıyorlardı ki, güneş olmasa da o ağaç tek başına bahçeyi aydınlatabilirdi. Toprağın her köşesi otlarla, bitkilerle kaplıydı. Kimileri göze güzel görünmeseler bile onları yetiştiren bilimsel kafanın gayet iyi tanıdığı erdemlere sahip oldukları için hepsine de aynı özenle bakıldığı anlaşılıyordu. Oymalı, süslü saksılara yerleştirilmiş olanları da vardı, sıradan toprak saksılarda yerini bulanları da. Kimileri yerde yılan gibi kıvrılıyor, kimileri buldukları her çıkıntıya tutunarak yukarılara tırmanıyordu. Bitkinin biri de bir Vertumnus¹ heykelinin çevresine çelenk gibi dolanmış, yapraklarıyla üzerini bir duvak gibi örtmüştü; doğrusu şu hali yontuculara esin kaynağı bile olabilirdi.

Giovanni pencerenin yanında dururken yaprakların gerisinden bir hışırtı duyunca bahçede birinin çalıştığını fark etti. Bu kişi az sonra ortaya çıktığında onun sıradan bir işçi değil; uzun boylu, zayıf, uçuk benizli, neredeyse hasta görünümlü ve öğretmenlerin giydiği kara önlüğe bürünmüş bir adam olduğu anlaşıldı. Orta yaşı çoktan

1. Roma mitolojisinde mevsimlerin, bitkilerin, bahçelerin ve meyve ağaçlarının tanrısı. (Ç.N.)

geçmişti, ağarmış saçları, ince, kırlaşmış bir sakalı vardı; çehresinden kültürlü, zeki bir insan olduğu anlaşılıyorsa da bu çehrenin asla, hatta genç yaşlarında bile insan yüreğinin sıcaklığını yansıtmamış olduğu belliydi.

Bu bilimsel bahçıvan yürüdükçe karşısına çıkan bitkileri incelerken yoğun bir dikkat gösteriyordu; gözlerini sanki ta içlerine, doğalarının yüreğine dikmiş, yaratıcı ruhlarına ilişkin gözlemler yapıyor ve bir yaprağın neden öyle, diğerininse farklı biçimde geliştiğini, çiçeklerin hangi nedenle değişik rayihalar saçtıklarını keşfediyordu. Yine de, onlara bunca ilgi ve dikkat yöneltmiş olsa bile, bitkisel yaşamla arasında samimi bir ilişki olduğu söylenemezdi. Tam tersine, onlara bizzat dokunmaktan, onları koklamaktan kaçınmak için gösterdiği dikkat Giovanni'nin üstünde büyük bir hoşnutsuzluk yaratmıştı; çünkü adamın davranışı habis bir ortamda, örneğin vahşi hayvanlar veya zehirli yılanlar ya da kötü ruhlar arasında yürüyen birini çağırtıyordu insana; bir anlık boşluğunu yakalayıp saldıracaklar, ona korkunç, ölümcül bir şey yapacaklar gibiydi. İnsanlığın en basit, en masum eğlencelerinden biriyle, hem de ana babanın çocuklarıyla geçirdikleri anlar kadar neşe vermesi mümkün olan bahçe uğraşısıyla ilgilenen birindeki bu güvensizliğe tanıklık etmek genç adamın düş dünyası için ürkütücü bir durumdu. Yani bu bahçeye yeryüzü cenneti, kendi elleriyle yetiştirdiklerinin zararından korkan o adama da Âdem demek mümkün müydü?

Tedirgin bahçıvan ölü yaprakları temizler ya da iyice coşmuş bodur ağaçları budarken ellerini bir çift kalın eldivenle koruyordu. Tek silahı onlar değildi. Bahçedeki yürüyüşü sırasında erguvani çiçeklerini mermer çeşmenin üstüne sermiş olan görkemli bitkinin yanına geldiğinde, o göz alıcı güzellik ölümcül bir kötülüğün kaynağıymış gibi ağzını burnunu bir tür maskeyle örttü. Yine de

yapacağı işi pek tehlikeli görmüş olacak ki geri çekildi, maskeyi çıkardı ve yüksek de olsa insanın kulağına marazi ve cılız gelen bir sesle bağırdı: “Beatrice! Beatrice!”

“Buradayım babacığım! Bir şey mi istediniz?” diye yanıtlayan gür ses genç birine aitti ve karşı evin pencerelelerinden birinden gelmişti. Tropikal günbatımları kadar çarpıcı olan bu sesi duyduğunda Giovanni’nin aklına nedense buram buram kokan erguvanlar, kayısı gülleri ya da başka latif rayihalar gelivermişti.

“Bahçede misiniz?”

“Evet, Beatrice,” diye yanıtladı bahçıvan, “ve yardımına ihtiyacım var.”

Az sonra kabartmalarla, heykellerle süslenmiş bir kapıdan genç bir kız çıktı. Sanki çiçeklerin en görkemlileriyle donanmış gibi son derece hoş giyinmişti, gün ışığı kadar güzeldi ve öylesine ışıldıyordu ki biraz daha parlak olsa göz kamaştırabilirdi. Yaşam, sağlık ve enerji doluydu ama bu özelliklerin hepsini doğumundan beri iç içe büyüttmüş, zenginleştirmiş gibi tam da kıvamında taşıyordu. Yine de bahçeyi seyreden Giovanni’nin keyfi epeyce kaçmıştı, çünkü yabancı olduğu bu güzellik yeni bir çiçek türüyle, bahçedekilerin kız kardeşleriyle karşılaştığı duygusu uyandırmıştı genç adamda; onlar kadar, hatta en güzelinden de çok daha güzeldi, ama sanki ona da yalnızca eldivenle dokunulabilir, maskesiz yaklaşılamaz gibi geliyordu. Bahçedeki patikada ilerleyip yaklaşırken Beatrice’in, babasının ısrarla kaçınmış olduğu birçok bitkiyi okşaması, birçoğunu da koklaması dikkat çekiciydi.

“Haydi, Beatrice!” dedi adam. “Görüyorsun, kıymetli hazinemizin bir sürü hizmete ihtiyacı var. Oysa ben zaten hassas bir bünyeye sahip olduğum için ona fazla yaklaşırsam, malum olduğu gibi, bunu hayatımla ödeyebilirim. Korkarım bu yüzden, bitkimizin emanet edilebileceği tek kişi sensin.”

Karanlık romantizm ve gotik akımları Amerikan edebiyatındaki önemli temalarından Nathaniel Hawthorne, *Rappaccini'nin Kızı*'nda esrarengiz bir aşk hikâyesi anlatıyor.

Tıp öğrenmek için Roma'da öğrenimini sürdürmek için geldiği Padova'da bir oda tutar ve böylece kendini Profesör Giacomo Rappaccini'nin bitkileriyle meşhur bahçesinin üst katında bulur. Bitkilerin dört bir yanından esen tılsımlı bu bahçe ülkütaşu bu güzeleliğe sahiptir, tıpkı Rappaccini'nin kızı Beatrice gibi. Kentteki herkesin çekindiği profesörün gotik kamışların bitkileriyle yaptığı deneyler ve ürettiği iksirlere pek aşina olmayan Giovanni, çok geçmeden bilim, aşk ve baykuşun birbirine karıştığı karanlık bir hikâyenin parçası olur. Hawthorne'un anlatımında aşkıyla sembollere de yer verdiği bu kısa öykü sayfaları ilerledikçe daha etkileyici ve ürkütücü bir hal alıyor.

www.can yayinlari.com • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00

Kanun, 0312 444 00 00 • 0312 444 00 00

 can

www.can yayinlari.com | f | i | t | can yayinlari

Öykü

ISBN 978-975-07-5598-3

9 789750 755989